

οἶνο χορτάρι, ἢ στή μελαγχολικὴ ἐρημιὰ τοῦ δωματίου σὺς νοιώστε πῶς τὸ μεθύσι ἐλιγότερον, ἢ πῶς πέρασε ὀλότελα, ροιήσατε τὸν ἀέρα, τὸ κῶμα, τὰ ἄστρα, τὰ πουλιά, τὸ ρολοῖ, ροιήσατε καθὲν τι τοῦ φεύγει, καθά τι τοῦ μινυκρίζει, καθὲν τι τοῦ κελᾶ, καθὲν τι τοῦ τραγουδεῖ, καθὲν τι τοῦ μιλεῖ, ροιήσατε τὸ ὄρα εἶναι. Κι' ὁ ἀέρας, τὸ κῆμα, τὰ ἄστρα, τὰ πουλιά, τὸ ρολοῖ θὰ σὰς ἀπαντήσουν: Εἶνε ἡ ὥρα γὰρ νὰ μεθῆσατε. Ἄν θέλετε νὰ μὴν ἦθε οἱ μειοτυριμένοι σκλάβοι τοῦ χρόου, μεθάσατε. Μεθάσατε ἀδιάφοτα! Μὲ κρασί, μὲ ποίησι, μὲ ἀρετῇ. Μὲ ὅ,τι θέλετε.

(Μεταφράσει.)

A. N. T.

ΑΠΟ ΤΑ ΣΟΝΕΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ & ΤΩΝ ΤΑΦΩΝ

◎ ◎ ◎ **Κ Ρ Ι Μ Α !** ◎ ◎ ◎

Χρυσόνειρο τῆς νεότητος πλεγμένο στὸ μεταξύ
μιάς ἀκριβῆς ἐλπίδας καὶ μιᾶς χρυσῆς αὐγῆς
σὲ βλέπω νὰ μαδιέσαι, νὰ χάνεσαι μὲ τῆσι
σὰν ῥόδο τοῦ τὰ φύλλα τοῦ πέφτουν κατὰ γῆς.

Χρυσόνειρο τῆς νεότητος ἄφραστο, σ' εἶχα τίθει
στὸ νᾶμα νὰ σὲ λούσω κἀποιας κρυφῆς πηγῆς,
τὸν κῆπο τῆς ζωῆς σου μὰ νά! τὸν ἔχουν φράξει
τῆς Μοίρας τᾶγμα ἀγκάθια καὶ δὲν μπορεῖς νὰ βγῆς!

Χρυσόνειρο τῆς νεότητος δεμένο στῆς ἀράχνης
τὴν ἀπιαστή, τὴν ἄσπρη, τὴ διαύφανη κλωστή,
σὰν τὸν ἀφρὸ διαλύσαι, σὰν τοὺς ἀτμοὺς τῆς πάχνης!

Χρυσόνειρο τῆς νεότητος λουσιμένο μέσ' τὸ κῆμα
μιᾶς ἀπαλῆς ἀγάπης τοῦ τὴν κρατῆς κλειστή
σιγοπεθαίνεις, σβήνεις ὡς τοῦ νὰ λείψης, Κρίμα!

N. ΚΥΠΑΡΙΣΣΗΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Εἰς ἓνα ἐμφορικὸ

Ἄν μπῆς καὶ πάθῃς μοναχὸ ἓνα ραφῆς βελόνι
θὰ βγῆς χωρὶς πονηκάμ σου καὶ δίχως παιταλόνι.

Δὸν Ζουάν